

ПРОЛОГ

Одного разу...

Це був звичайний день, коли Еві зустріла Лиходія.

Ще одна невдала спроба на ярмарку вакансій у її селищі. Ще один день без жодного джерела доходу. Знову вона підвела свого хворого батька й маленьку сестричку. Ось що займало думки Еві, коли вона побрела до дерев, висаджених у лінію, мов паркан на краю лісу Гікорі, і зайшла вглиб.

Колись до лісу навідувалися часто, проте зараз це було останнє місце, де хтось при здоровому глузді наважився б гуляти. Особливо наодинці. Хіба що ваше ім'я Еванджеліна Сейдж і заборонений ліс приваблює більше, ніж ідея повернутися додому й зізнатися родині, що ти нарешті знайшла роботу та... віддала її.

Еві видихнула, протягнувши руку, щоб її пальці відчували жорстку кору кількох найближчих дерев, які вона минала. Ліс дійсно був дуже гарним.

Королівство Ренедан — одне з найскромніших серед зачарованих королівств, тому ліс Гікорі, що займав велику частину його території, було доволі складно оминати. Утім, досі жителям це дуже добре вдавалося.

Так і велося відтоді, як майже десять років тому з'явилася темна постать, відома як Лиходій. Було чимало чуток про те, що він ховається на краю лісу, щоб викрасти жертву для тортур. Еві знала небагато про злу постать, але була майже впевнена, що він має краще заняття, ніж чатувати за деревами, мов лісовий дух. Щоправда, вона не бачила жодного з них — вони зазвичай жили далі на північ.

— Лиходій, — підсміювалася Еві, прямуючи далі між дерев і запихаючи руки в глибокі кишені своєї простої коричневої сукні.

— Можливо, він був би менш кровожерливим, якби його прізвисько не звучало так смішно.

Якщо ж, звісно, це ім'я не дали йому при народженні. У такому разі Еві могла лише поаплодувати його матері за приголомшливу передбачливість.

Еві спіткнулася об покручену гілляку й висмикнула руки з кишень, щоб схопитися за найближче дерево, а потім побрела на звук дзюрчання струмка.

Ідучи, вона подумки перебирала ті мізерні відомості про цього чоловіка, які здебільшого здобула з кепсько намальованих повідомлень про розшук. На них він завжди був зображений дещо старшим, із сивою бородою, з обличчям, посіченим величезними шрамами від боротьби із жертвами. Його зуби завжди зображалися такими гострими, неначе він міг вирвати ними ваше серце — чи просто потребував огляду дантиста.

Про цього найзапеклішого ворога королівства ширилося стільки чуток, що Еві вже й не тямилася, чому вірити. Вона знала, що давним-давно Лиходій спалив на попіл одне з рибальських поселень у Західному Ренедауні. Голод, спричинений зупинкою рибного промислу, протягом кількох місяців спустошував королівство, аж доки нарешті все не відбудували. Та траплялося й чимало інших жахливих історій. Здавалося, дрібні крадіжки були основним напрямом діянь Лиходія. Нерідко він прокрадався до будинків

знати, щоб наполохати сім'ї та наживати п'ятами з їхніми коштовностями.

Повільно наближаючись до струмка — значно ширшого, ніж вона припускала, — Еві милувалася красою сонця, що проникало крізь просвіти у вітті дерев і надіяло квіти навколо ефірним сяйвом. Видовище було таким захопливим, що на мить вона майже забула про своє скрутне становище. Але згодом воно нагадало про себе.

Батько досі не знав, що вона втратила роботу в кузні минулого місяця. Еві щиро сподівалася, що їй вдасться знайти щось інше до того, як сім'я помітить, що вечера стала скромнішою, чи те, що в їхньому маленькому котеджі відтепер прохолодніше через нестачу дров. Проте вона мусила сказати йому сьогодні ввечері. Їхні незначні припаси їжі вичерпувалися.

Важко зітхнувши, вона стала навколішки на березі струмка, і коліна провалилися в м'який килим моху. Еві занурила руку в чисту блакитну воду, потім збризнула холодною рідиною своє лице й шию в надії заспокоїти шалене калатання серця.

Цього разу вона втрапила в халепу. І не через якогось містичного Лиходія.

Ні. Вона сама в цьому винна.

Найгірше те, що Еві майже здобула гарну роботу. Сьогодні зранку на ярмарку їй запропонували місце покоївки у шляхетній родині в маєтку неподалік від селища. Робота не ідеальна через віддаленість, але вона була готова з радістю прийняти пропозицію. Поки, звісно ж, не помітила іншої жінки, що стояла поруч і дивилася усміхненими очима з такою неймовірною надією, що в грудях Еві стиснулося серце. Іще глибше її розчулили троє дітлахів, які стояли позаду тієї пані.

Еві вручила їй посвідку про найм і побачила, як лице жінки засяяло. Вона обійняла Еві й розцілувала в обидві щоки.

Я правильно вчинила. То чому ж я відчуваю таку по-рожнечу в грудях?

Видихаючи та бризкаючи ще трохи червоної води на обличчя, вона почала перераховувати найближчі ярмарки вакансій. Можливо, вона зможе поїхати до одного із сусідніх селищ.

Стоп... Червона?!

Затамувавши подих і задкуючи у квіти, Еві відчула, як її очі розширюються від жаху: досі блакитна вода забарвлюється у глибоко-багряний колір.

Кров.

Вона заплющила очі та спробувала вирівняти дихання. Порахувавши до десяти, Еві звелася на ноги, ледь не пере-чепившись через поділ своєї довгої сукні, і знову поволі рушила до води. Було очевидно, що кров текла звідкись вище за течією.

Еві брела в тому напрямку, повільно переставляючи один шкіряний черевик поперед іншого, зовсім не готова до того, на що може натрапити.

Що далі вона просувалася, то більше струмок нагадував річку крові, де непрозорий червоний поглинав залишки блакитного. Напевно, то була поранена тварина, і велика — з огляду на кількість крові. Авжеж, це не те, що потребувало особистого розслідування Еві.

І все ж вона — тут, у лісі, де раптово потемніло, коли сонце почало спускатися за дерева... йде за річкою крові.

Труснувши головою, вона відчула, як під ступнями зминається рослинність, і повільно зупинилася. Еві була готова обернутися. Насправді постать її вже була впівоберта, коли жінка помітила згорблене чудовисько із чорним хутром, що причаїлося серед високої трави, яка оточувала струмок і гігантське дерево.

Хай що це за істота, вона була жива, стогнала й скім-лила від болю. Еві зігнулася, повільно піднімаючи поділ

сукні, щоб дістати з піхов маленький клинок, причепле-ний до литки на випадок надзвичайних ситуацій.

Вона хотіла позбавити бідолоашного звіра страждань. Вияв такої доброти зовсім не був обтяжливим. Проте що ближче вона підходила, то менше він був схожий на ство-ріння взагалі. Він на вигляд був майже як...

Людська долоня з'явилася з-під чорного хутра, що, як виявилось, було темним плащем. Рука схопила зап'ястя Еві, тягнучи вниз, ближче до себе.

— Ох!

Вона боляче вдарилася об землю, її плече торкалося лі-сової підстилки, а та рука обвила її навколо талії та по-тягнула до свого тіла. Жінка лежала на боці, спиною впи-раючись у щось тверде й тепле, у цей момент втрутився здоровий глузд і вона почала вириватися та кричати.

Рука навколо її талії стиснулася тісніше, а долоня зату-лила її рота. Низький голос зазвучав у її вусі, змушуючи все тіло тремтіти.

— Сиди тихо, крихітко, інакше через тебе нас обох уб'ють.

Тільки тоді Еві побачила навпроти іншу зловісну по-стать — власне, декілька. Усі чоловіки були вдягнені в сріб-не й орудували дуже великою зброєю, деяка навіть сяяла. *Доблесні королівські лицарі!*

Вона боролася з однією рукою, але іншою чоловік при-тискав її до себе. Він обхопив своєю важкою ногою її лит-ки, фактично знерухомивши жінку.

— Вхідпхуштїть.

Еві впустила свого ножа, коли падала, тож тепер мацала траву вільною рукою, сподіваючись знайти його.

— Розслабся, — знову наказав він.

Звісно. Те, що її притиснув до землі незнайомий чо-ловік, який, безперечно, був ціллю полювання тих осіб, не стало несподіванкою. Але ж цього вона й шукала, чи не так? Вона буквально пройшла за річкою крові — чого ще можна було очікувати?

— Йа тхака турна, — Еві голосно й важко зітхнула.
Раптом рука відтулила їй рота, а голос знову зазвучав у її вусі:

— Що ти там бурмочеш?

— Просто це так схоже на мене, — прошепотіла вона.

— Коли незнайомиць притискає тебе до землі? — сказав він підозріло зацікавленим тоном.

— Ну, не *конкретно* ця ситуація. Але якби я комусь розповіла, як тут опинилася, це нікому не здалося б це незвичним.

Вона врізала ліктем йому під ребра, змушуючи свого захоплювача лягтися і бурчати.

— О, пробачте. Невже болить? — Вона зробила це знову, намагаючись завдати болю.

— Досить! — Засичавши, він вказав засмаглою рукою на чоловіків, що обшукували дерева по той бік струмка.

— Тим людям байдуже, що ти невинна жертва, яка втрапила до рук демона. Вони вб'ють тебе, не вагаючись, завиграшки, сміючись.

— Демон? — Еві здушено захихотіла, намагаючись розвернутися і поглянути на чоловіка з настільки завищеною самооцінкою, але його руки здушили її ще сильніше, змушуючи залишатися на місці.

— Ти ж знаєш, хто я, чи не так? — спитав він без тіні зверхності в голосі. І все ж невимушеність цієї впевненості, що репутація його випереджає, змусила шлунок Еві зробити сальто.

Її називали різними зневажливими прізвиськами в житті. Тривожить те, що всі вони починалися на літеру Х. Химера, халтурниця, хаос, і за дивним збігом обставин вона могла додати фінальну Х.

Халепниця.

Вона знала. Не розуміла, яким чином, але знала.

Лиходій, Темний Лицар, Мисливець за снами — зімкнув свої руки навколо неї. Найгірше те, що вона навіть близько не була така налякана, як мала б бути. Насправді вона геть не відчувала страху, вона навіть...

О боже. *Сміялася?*

Сміялася. Вона не могла стриматися, і якби була хоч трішки голосніша, ті чоловіки були б тут за мить. Здається, Лиходій відчув це також, бо, не встигла вона й кліпнути, його рука знову затулила їй рота.

— Ми повільно поповземо за те дерево. — Він підтягнув Еві трошки вище, щоб вона могла побачити здоровенного дуба, про який ішлося. — А тоді побіжимо.

— Ми? — запитала вона саме тієї миті, коли її різко перевернули та штовхнули в напрямку дерева. Не було часу для суперечок, тому вона повзла, не висовуючись, як і було сказано, допоки не відчула себе в безпеці, схиляючись на прихований бік стовбура. Важко дихаючи й злякано оглядаючи кров, що забарвлювала тильний бік її руки, Еві обернулася в пошуках Лиходія.

Немає.

— Де, в біса, він...

— Я тут.

Еві ошелешено обернулася в напрямку його голосу:

— Як ви туди потра... — Але слова обірвалися, коли вона його побачила.

На її захист скажу, їй було що перетравити.

Плакати «Розшукується» були вкрай далекі від істини — перше, про що вона подумала. Це був зовсім не літній, пошрамований чоловік із сивою бородою. Насправді сивина аж ніяк не помережила його густого темного волосся. Над дводенною щетиною, що вкривала різке підборіддя, виступали високі вилиці. Еві усвідомила, що він не може бути більш ніж на шість-сім років старшим за неї. Якщо спробувати зметикувати, вона дала б йому приблизно... двадцять вісім чи двадцять дев'ять років? Хоча, може, вона й помилялася. Десь мусило б існувати правило, що злими володарями мають бути принаймні п'ятдесяти- чи, може, шістдесятирічні, якщо вони дотягували.

Але ж не молоді! І не такі згубно вродливі.